

Carta do Prelado (marzo 2013)

O Prelado convida a pregar polo conclave e polo novo Romano Pontífice. Logo, continuando o seu comentario aos artigos do Credo, detense na paixón e morte do noso Señor Xesucristo, impulsándonos a aproveitar a Semana Santa.

04-03-2013

Queridísimos: que Xesús gárdeme ás miñas fillas e aos meus fillos!

Estou conmovido ao datar esta carta o 1 de marzo, primeiro día de sede vacante na Igrexa tras a renuncia de Bieito XVI ao Supremo Pontificado. Desde que anunciou esta decisión, o pasado 11 de febreiro, acudiron á miña mente con frecuencia as palabras do profeta: *os meus pensamentos non son os vosos pensamentos, nin os vosos camiños, os meus camiños (...). Tan elevados como son os ceos sobre a terra, así son os meus camiños sobre os vosos camiños e os meus pensamentos sobre os vosos pensamentos* [1] .

Estamos a experimentalo unha vez máis nos momentos actuais, como para deixar claro -se fose necesario- que o Paráclito é quen guía á Igrexa. O noso Señor necesita -quíxoo así- instrumentos humanos que lle fagan visible ante a comunidade dos crentes; pero é sempre El, Xesús, o Pastor supremo, quen coida aos pastores e aos fieis: fortaléceos na fe,

deféndelos dos perigos, ilústraos coas súas luces, fornécelles o alimento oportuno para que non desfallezcan no curso da súa peregrinación cara á patria do Ceo.

Por iso, tamén inmediatamente viñeron ao meu corazón aquelas palabras de Xesús, dirixidas aos Apóstolos e aos discípulos de todos os tempos, cando se achegaba o momento de ausentarse visiblemente da terra: *deixaréinosvos orfos (...). Eu rogarei ao Pai e daravos outro Paráclito para que estea convosco sempre* [2] . O Señor non nos quere orfos. Ao subir o Mestre á destra do Pai, confiou a Pedro o temón da súa barca, e esa concatenación non se perde, porque despois dun pontificado vén outro, segundo a promesa de Cristo a Simón: *Eu dígoche que ti es Pedro, e sobre esta pedra edificarei a miña Igrexa, e as portas do inferno non prevalecerán contra ela* [3] . A palabra de Cristo

non pode fallar. Pero -con todos os católicos- temos que pregar, pregar e pregar, como suxerín aos vossos irmáns nada máis coñecer esta noticia. Deus conta coa nosa pregaría polo conclave que se reunirá dentro de poucos días e polo novo Romano Pontífice que o Señor, na súa providencia, preparase.

Transcríbovos o que dicía o noso Pai en momentos de sede vacante, en 1958: ***quería falarvos unha vez máis da próxima elección do Santo Pai. Coñecedes, meus fillos , o amor que temos ao Papa. Despois de Xesús e de María, amamos con toda a nosa alma ao Papa, quenquera que sexa. Por iso, ao Romano Pontífice que vai vir, xa lle queremos. Estamos decididos a servirlle con toda a vida. Pregade, ofrecerlle ao Señor até os vossos momentos de diversión. Até iso ofrecemos ao noso Señor polo Papa que vén, como ofrecemos a***

***Misa todos estes días, como
ofrecemos... até a respiración [4] .***

Mentres esperamos cheos de fe o resultado do conclave, agradezamos á Santísima Trindade os oito anos de pontificado de Bieito XVI, nos que ilustrou de modo admirable, co seu maxisterio, á Igrexa e ao mundo. Non me deteño a describir os variados campos nos que o exerceu; destacarei só como convidou a todos -a crentes e non crentes, con forza nova e gran claridade- a redescubrir a Deus, Creador e Redentor do mundo, que é sobre todo Amor, e a valorar á criatura humana en canto creada a imaxe de Deus e, por tanto, digna de todo respecto. Puxo de relevo como a fe e a razón, lonxe de oporse unha a outra, poden cooperar xuntas a un maior coñecemento de Deus e a unha máis profunda comprensión do home. Mostrou como é posible camiñar cara á amizade divina, destacando o sentido

profundo da adoración a Xesucristo, Deus e Home verdadeiro, realmente presente na Sacra Eucaristía.

Impulsou con decisión o ecumenismo, coa mirada posta na anhelada unión dos cristiáns.

Indicou as vías para a verdadeira renovación da Igrexa, seguindo as liñas trazadas polo Concilio Vaticano II en continuidade fiel coa Tradición e o Maxisterio da Igrexa ao longo dos séculos.

Por isto, e por moitos outros servizos que non é posible mencionar agora, os cristiáns -tamén os demais homes e mulleres de boa vontade- adquirimos unha débeda de gratitude con Bieito XVI; un débito que só é posible pagar pregando pola súa persoa e intencións, correspondendo ao que el asegurou que fará por nós. Penso que, nestes momentos, facémonos cargo de que lle amamos moito e desexamos continuar así: porque só con amor

págase a paternidade fiel con que nos coidou. Aproveitemos estas circunstancias para preguntarnos: vivo a diario a xaculatoria ***omnes cum Petro ad Iesum per Mariám*** ? Con que forza e atención rezo a oración das Preces polo Papa?

Ao fío das suxestións da Carta apostólica *Porta fidei* , avancemos na consideración dos artigos do Credo neste ano da fe. Convídevos a profundar noutra das verdades que confesamos cada domingo. Despois de manifestar a nosa fe na Encarnación, impúlsasenos a lembrar a Paixón, Morte e Sepultura do noso Señor Xesús: feitos históricos realmente sucedidos nun lugar e nun tempo determinados, como certifican non só os evanxeos, senón moitas outras fontes. Á vez, estes auténticos acontecementos, polo seu significado e os seus efectos, exceden as meras coordenadas históricas, pois se trata de eventos salvíficos, é dicir,

portadores da salvación operada polo Redentor.

A Paixón e Morte do Señor, así como a súa Resurrección, profetizadas no Antigo Testamento, encerran unha finalidade e un sentido sobrenatural únicos. Non foi un home calquera, senón o Fillo de Deus feito home, o Verbo encarnado, quen se inmolou na Cruz por todos, en expiación dos nosos pecados. E ese único sacrificio de reconciliación faise presente nos nosos altares, de modo sacramental, cada vez que se celebra a Santa Misa: con que piedade diaria temos que celebrar ou participar no Santo Sacrificio!

Meditemos con calma o Credo. O chamado "Símbolo dos Apóstolos", que se pode rezar especialmente durante a Coresma, afirma que O noso Señor Xesucristo *padeceu baixo o poder de Poncio Pilato, foi crucificado, morto e sepulto,*

descendeu aos infernos, ao terceiro día resucitou de entre os mortos [5] .

O mesmo -con lixeiras variantes- ensina o símbolo de fe que habitualmente se reza na Misa, seguindo a formulación dos primeiros Concilios ecuménicos. O *Catecismo da Igrexa católica* ensina que «a morte violenta de Xesús non foi froito do azar nunha desgraciada constelación de circunstancias.

Pertence ao misterio do designio de Deus, como o testemuña san Pedro aos xudeus de Xerusalén xa no seu primeiro discurso de Pentecostés:

"Foi entregado segundo o determinado designio e previo coñecemento de Deus" (*Hch 2, 23*)» [6] .

Advertírao antes o mesmo Xesús: por iso ámame o Pai, porque dou a miña vida para tomala de novo. Ninguén ma quita, senón que Eu douna libremente. Teño potestade para dala e teño potestade para recuperala. Este

é o mandato que recibín do meu Pai [7] . Deste xeito, o abismo de malicia, que o pecado leva consigo, foi salvado por unha Caridade infinita. Deus non abandona aos homes (...). Este lume, este desexo de cumprir o decreto salvador de Deus Pai, chea toda a vida de Cristo, desde o seu mesmo nacemento en Belén. Ao longo do tres anos que con El conviviron os discípulos, óuvenlle repetir incansablemente que o seu alimento é facer a vontade daquel que lle envía (cfr. Jn 4, 34). Ata que, a media tarde do primeiro Venres Santo, concluíuse o seu inmolación. Inclinando a cabeza, entregou o seu espírito (Jn 19, 30). Con estas palabras descríbenos o apóstolo San Juan a morte de Cristo: Xesús, baixo o peso da Cruz con todas as culpas dos homes, morre pola forza e pola vileza dos nosos pecados [8] .

Que agradecemento debemos ter ao noso Señor, polo amor inconmensurable que nos demostrou! Librementemente e por amor ofreceu o sacrificio da súa vida, non só pola humanidade tomada no seu conxunto, senón por cada unha, por cada un de nós, como expón san Pablo: *diléxit me et trádedit seípsum pro me* [9] , amoume e entregouse a si mesmo á morte por min. Máis aínda. Con expresión forte, o mesmo Apóstolo apunta o colmo do amor redentor de Xesucristo, ao afirmar: *a El, que non coñeceu pecado, [Deus Pai] fíxoo pecado por nós, para que chegásemos a ser nel xustiza de Deus* [10] .

A este propósito, dicía Bieito XVI nunha audiencia: **que marabilloso e, á vez, sorprendente é este misterio! Nunca poderemos meditar suficientemente esta realidade. Xesús, a pesar da súa condición divina, non fixo alarde**

da súa categoría de Deus como propiedade exclusiva; non quixo utilizar a súa natureza divina, a súa dignidade gloriosa e o seu poder, como instrumento de triunfo e signo de distancia con respecto a nós. Ao contrario, "desposuíuse do seu rango", asumindo a miserable e débil condición humana [11] .

«No seu designio de salvación -ensina o *Catecismo da Igrexa católica* -, Deus dispuxo que o seu Fillo non soamente "morrese polos nosos pecados" (1 *Cor* 15, 3), senón tamén que "gustase a morte", é dicir, que coñecese o estado de morte, o estado de separación entre a súa alma e o seu corpo, durante o tempo comprendido entre o momento en que El expirou na Cruz e o momento en que resucitou» [12] . Así se puxo de manifesto, con maior evidencia aínda, a realidade da morte de Xesús e a extensión da boa nova da

salvación ás almas que se achaban no "sheol" ou "inferno"; así denomina a Escritura ao estado en que se atopaban todos os defuntos, privados da visión de Deus porque aínda non se levou a cabo a Redención. Pero ese "descenso" de Cristo tivo efectos desiguais: «Xesús non baixou aos infernos para liberar aos condenados nin para destruír o inferno da condenación, senón para liberar aos xustos que lle precederon» [13] : unha mostra máis da xustiza e a misericordia de Deus, que temos que valorar e agradecer.

Achégase a Semana Santa; busquemos sacar aplicacións persoais das escenas que a liturxia nos move a considerar. ***Meditemos no Señor ferido de xeito total por amor noso*** [14] , convidaba san Xosemaría. Detengámonos sen présa nos últimos momentos do paso do noso Señor pola terra. Porque ***na traxedia da Paixón consúmase***

nosa propia vida e a enteira historia humana. A Semana Santa non pode reducirse a un mero recordo, xa que é a consideración do misterio de Xesucristo, que se prolonga nas nosas almas; o cristián está obrigado a ser alter Christus, ipse Christus , outro Cristo, o mesmo Cristo. Todos, polo Bautismo, fomos constituídos sacerdotes de nosa propia existencia, para ofrecer vítimas espirituais, que sexan agradables a Deus por Xesucristo (1 Pe 2, 5), para realizar cada unha das nosas accións en espírito de obediencia á vontade de Deus, perpetuando así a misión do Deus -Home [15] .

Preparémonos xa para asistir con devoción á liturxia do Triduo pascual. Cada un, ademais, pode fixarse outros modos concretos para aproveitar mellor esas xornadas. Xunto ás numerosas manifestacións

existentes de relixiosidade popular, como as procesións, os ritos penitenciais, non esquezamos que **hai un exercicio de piedade, a "vía crucis", que durante todo o ano nos ofrece a posibilidade de imprimir cada vez máis profundamente no noso espírito o misterio da Cruz, de avanzar con Cristo por este camiño, configurándonos así interiormente con El [16] .**

Revivamos con piedade a vía crucis durante a Coresma, cada un do modo que máis lle axude: o importante céntrese en meditar con amor e agradecemento a Paixón do Señor. Desde a oración en Getsemaní até a morte e sepultura, os evanxeos ofrécennos abundante materia para a oración persoal. Tamén nos poden servir as consideracións dos santos e de moitos autores espirituais. Escoitemos a suxestión de san Xosemaría: ***Señor meu e Deus meu,***

***baixo a mirada amorosa da nosa
Nai, dispómonos a acompañarche
polo camiño de dor, que foi prezo
do noso rescate [17] . Atrevámonos
a dicir: Nai miña, Virxe dolorosa,
axúdame a revivir aquelas horas
amargas que o teu Fillo quixo
pasar na terra, para que nós,
feitos dun puñado de lodo,
vivísemos ao fin in libertátem
glóriæ filiórum Dei , na liberdade e
a gloria dos fillos de Deus [18] .***

Deste xeito abriremos máis e máis o
alma para recibir con froito as grazas
que Xesús tróuxonos coa súa gloriosa
Resurrección e prepararemos o
pontificado do próximo Papa.
Apoiemos coas nosas oracións e
sacrificios a tarefa dos cardeais
reunidos no conclave para elixir o
sucesor de san Pedro, a quen xa
amamos con toda a alma: esta
intención pode ser clave para a nosa
presenza de Deus no tempo de sede
vacante.

Necesito engadir, para terminar, que días atrás realicei unha rápida viaxe a Vilnius, capital de Lituania, onde ademais de reunirme cos fieis da Prelatura e con outras persoas, recei -en dúas ocasións fisicamente e con constancia durante a xornada- ante a imaxe da Virxe da Porta da Aurora, á que con tanta devoción veneran naquelas terras. Encomendei especialmente o momento actual da Igrexa; tamén vós e vós estivestes moi presentes na miña oración. De regreso a Roma, comecei, como todos os anos, o curso de retiro espiritual na primeira semana de Coresma. Tamén durante eses días acordeime de todos e de cada un, encomendando as vosas necesidades espirituais e materiais, especialmente ás enfermas e aos enfermos. Amade moito -coidádea- a unidade da Obra, acudindo á protección de san Xosé.

En unión de oracións e de sacrificios,
apoiados nos de Bieito XVI, con todo
agarimo, bendívos

o voso Pai

+ Xavier

Roma, 1 de marzo de 2013

© *Prælatūra Sanctæ Crucis et Operis
Dei*

[1] *Is* 55, 8-9.

[2] *Jn* 14, 18 e 16.

[3] *Mt* 16, 18.

[4] San Xosemaría, Notas dunha
reunión familiar, 26-X-1958.

[5] Misal Romano, Símbolo
apostólico.

[6] *Catecismo da Igrexa católica*, n.
599.

[7] *Jn* 10, 17-18.

[8] San Xosemaría, *É Cristo que pasa*, n. 95.

[9] *Gal* 2, 20.

[10] *2 Cor* 5, 21.

[11] Bieito XVI, Discurso na audiencia xeral, 8-IV-2009.

[12] *Catecismo da Igrexa católica*, n. 624.

[13] *Ibid .*, n. 633.

[14] San Xosemaría, *É Cristo que pasa* , n. 95.

[15] *Ibid .*, n. 96.

[16] Bieito XVI, Discurso na audiencia xeral, 4-IV-2007.

[17] San Xosemaría, *Vía Crucis*, prólogo.

[18] *Ibid .*

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
gl-es/article/carta-do-prelado-
marzo-2013/](https://opusdei.org/gl-es/article/carta-do-prelado-marzo-2013/) (23-02-2026)